

Половину м'яса я засушу, а решту ми швидко з'їмо — в пирогах, тушковану... Шкуру можна продати або пошити для когось із родини одяг. Мені потрібні нові чоботи, Елейн — нове пальто, а Несті... Несті просто хотілося мати все, що мають інші.

Пальці в мене затремтіли. Стільки їжі — справжній порятунк. Я глибоко вдихнула, заспокоїлася, перевірила приціл.

Аж раптом у кущах неподалік від мого сховку засяяла пара золотих очей.

Ліс принишкнув. Вітер ущух. І навіть сніг не падав.

Двір шипів і троянд

— Фейро, — промовив батько.

Пальці в нього тремтіли, коли він стискав мої долоні в рукавицях, проте його очі... вони були ясніші й хоробріші, ніж будь-коли.

— Фейро, ти завжди вартувала більшого, ніж це місце. Кращого, ніж ми, та й узагалі будь-хто. — Він міцніше стиснув мою руку. — Якщо колись тобі спаде на думку втекти, якщо зумієш переконати його, що ти сплатила борг, не повертайся.

Я не сподівалася на тепле, сердечне прощання, але такого навіть уявити не могла.

— Ніколи не повертайся, — наполог батько, відпускаючи мої руки, а тоді струснув мене за плечі. — Фейро. — Він затнувся на моєму імені, в його горлі забулькотіло. — Рушай у нове місце — і здобудь собі славу.

Двір шипів і троянд

